

ſfikte Miniſtre og det for lang Tid ſiden, ſaaledes at vi havde ſaaet et Miniſterium af den Fløi af Venſtre, der var meſt tilbøielig til at viſe Smødefommenhed imod Landſthinget, og af den Fløi af Høire, der var meſt tilbøielig til at viſe Smødefommenhed mod Folkethinget, ſaa vilde der have været Sandſynlighed for, at vi for mange Herrens Tider ſiden vilde være komne ud over Konſlikten. I Stedet derfor har der været en Berelvirksomhed imellem de to allierede Statsfaktorere; ſnart er det Landſthinget, der hidſer Miniſteriet op imod Folkethinget, og ſnart er det Miniſteriet, der, ſom i den foreliggende Sag, hidſer Landſthinget mod Folkethinget. Det er ret karakteriſtiſt, at man i Landſthinget har havt ſaa stor Betænkeliſhed ved de midlertidige Finantsloves Grundlovmæſſighed. Det vil ſige, hvis man vedtog en midlertidig Finantslov af ſamme Indhold ſom den, der blev given af Grundlovens Givere i den første Rigsdagsſamling, og ſom har 35 Mars Sædvaneret for ſig, ſaa mente man, at den ikke var grundlovmæſſig, men forlød man den Form, der har Sædvane-retten for ſig og ſlog ind paa en ny Form, hvorefter Regjeringen ſkulde kunne benytte Bevillinger, ſelv om de vare nægtede af et af Thingene, ſaa mente man nok, at det kunde rummes indenfor Grundlovens Ramme. Mærkeligt er det tillige, at de ſamme Mænd mene, at en proviſoriſt Finantslov er fuldt ud grundlovmæſſig. Men er det dog ikke at ſtille Alting paa Hovedet? Det meſt Grundlovmæſſige er for dem de proviſoriſte Finantslove, og hvad der kan rummes indenfor Grundlovens Ramme er for dem midlertidige Finantslove, der ikke have Sædvaneret for ſig, medens Afſattellen i den gamle Form, der har 35 Mars Sædvaneret for ſig, er grundlovſtridig! Det er en mærkelig Opfattelſe. Den høitærede Conſeilspræſident har hævdet under Behandlingen af den midlertidige Finantslov, at han ikke kunde gaa ind paa den, fordi Thingene havde forſkjellig Opfattelſe om dens Forſtaelſe og om, hvorvidt enkelte Bevillinger efter den vare givne eller ikke. Den loſtige Slutning deraf maatte være, at den høitærede Conſeilspræſident paa ingeniſomhelſt Maade kunde gaa med til en proviſoriſt Finantslov og aldrig kunde kontraſignere den, thi om dens Forſtaelſe er der ikke alene paa enkelte Punkter, men om hele dens Indhold den største Meningsforſkjel mellem begge Thingene, idet det ene Thing mener, at den er fuldt ud grundlovmæſſig, og det andet Thing mener, at den er grundlovſtridig fra den ene Ende til den anden. Det er ofte blevet hævdet af Regjeringens Venner, blandt Andet ogſaa ved

Finantslovens Behandling i dette Thing og ogſaa i det andet Thing og navnlig under Adreſjedebatten, ja endogſaa i ſelve Adreſſen, at det navnlig var dem om at gjøre at hævde de kongelige Prærogativer, at hævde Kongens Ret til frit at vælge ſine Miniſtre. Men deres Handlinger ſtaa i Strid med deres Ord, ſaa jeg kan ſvare de ærede Herrer med Tallebrands Ord: Talen er givet Memmeſtet til at ſkjule ſine Tanker med. Hvad de i Handlingen hævde, er at bestride Hans Majestæt Kongens Ret til at vælge ſine Miniſtre; de forlange, at han udelukkende ſkal være bunden til at vælge ſine Miniſtre i politiſt Overenſtømmelſe med deres Parti, Folkethinget har tre Gange henvendt ſig til Hans Majestæt Kongen og har indgivet Adreſſer til ham, ſom i det Væſentlige ere gaaede ud paa at ſøge at formaa ham til et Miniſterſkifte. Hvis det nu virkelig har været Regjeringens Venner og Landſthinget om at gjøre, at hævde Kongens Ret til frit at vælge ſine Miniſtre, ſaa ſkulde de have overladt det til Hans Majestæts Kongens Valg, om han vilde imødefomme Folkethinget eller ikke, eller hvis de endelig vilde indgive en Adreſſe, ſkulde de have ladet Adreſſens Ordlyd gaa ud paa, at de ganſke overlod det til Hans Majestæt ſelv, hvorvidt han vilde imødefomme Folkethinget eller ikke; vilde han imødefomme dette Ønſke, ſaa vare de fornoiede, og vilde han holde paa det nuværende Miniſterium, vare de ogſaa fornoiede. Det have de nu ikke gjort; de have tvertimod hver Gang indgivet en Modadreſſe, for at ſøge at hindre Hans Majestæt Kongen i at afſtedige ſine Miniſtre. I en Adreſſe ſige de, at de ikke tør aſholde ſig fra at indgive Adreſſen, og hvorfor finde de det nødvendigt at ſtille ſig imellem Kongen og Folkethinget? Fordi de frygte for, at Kongen ellers ſkulde tage Hensyn til Folkethingets Ønſker. De Herrer beraabe ſig ſaa meget paa deres Kongekjærlighed og Loyalitet. Ja, det er godt for dem at tale derom, at ſige ſaa længe Kongen bruger ſine Prærogativer paa en Maade, ſom gaaber deres Parti, ſaa er det overmaade let at beraabe ſig paa ſin Kongekjærlighed. Jeg frygter imidlertid for, at hvis det en ſjønne Dag behagede Hans Majestæt at tage et Venſtreminiſterium, ſaa vilde deres Kongekjærlighed forduſte og de, der nu ikke kunne tale ti Ord uden at paabe- raabe ſig de kongelige Prærogativer, vilde da være mellem de Forreſte til at demonſtrere imod ham. Venſtres Kongekjærlighed derimod har ſtaaet for Skud; man maa beundre, at Venſtre, uagtet Kongen ikke har viiſt det Smødefommen i mange Aar,